

тъй и върху една погрѣшка. Ако у единъ човѣкъ, който е водилъ порочень животъ, е останала само една добродѣтель, то е онова вѣженце, пуснато въ бурното море на живота, за което ако се хване, може да излѣзне на сушата. Слѣдователно, послѣдната погрѣшка, която може да остане, е много лоша, за да погуби човѣка, както послѣдната добродѣтель е много силна, за да спаси човѣка. Тѣ сж, които могатъ да измѣнятъ нашия животъ. То е законъ. И затова Христосъ казва: „Не бивайте немарливи“. У фарисея имаше по-благородни черти, отколкото у митаря; той седѣше въ много отношения по-високо, но имаше една послѣдна грѣшка — гордостъта, която можа да го смѣкне въ ада. Митарьтъ бѣше голѣмъ грѣшникъ, но бѣше му останала най-послѣдната добродѣтель—смирението, и той каза: „Азъ ще работя за спасението си“, и затова Богъ даде благословение нему, защото той имаше надеждата, че ще се поправи въ бждеще. Питамъ ви тази сутринъ: Вие дѣ сте — въ послѣдната ваша погрѣшка, или въ послѣдната ваша добродѣтель? Ако сте въ послѣдната погрѣшка, азъ ви съжалявамъ: пазете се, вие сте на опасно мѣсто въ живота. Ако сте въ послѣдната ваша добродѣтель, вие сте на сигурно мѣсто, и азъ ви ублажавамъ: вие сте на сигурна канара, дрѣжете се за тази послѣдна добродѣтель, и Христосъ ще върви съ васъ.

(Бесѣда, държана на 5. октомврий 1914 г. въ София).

